

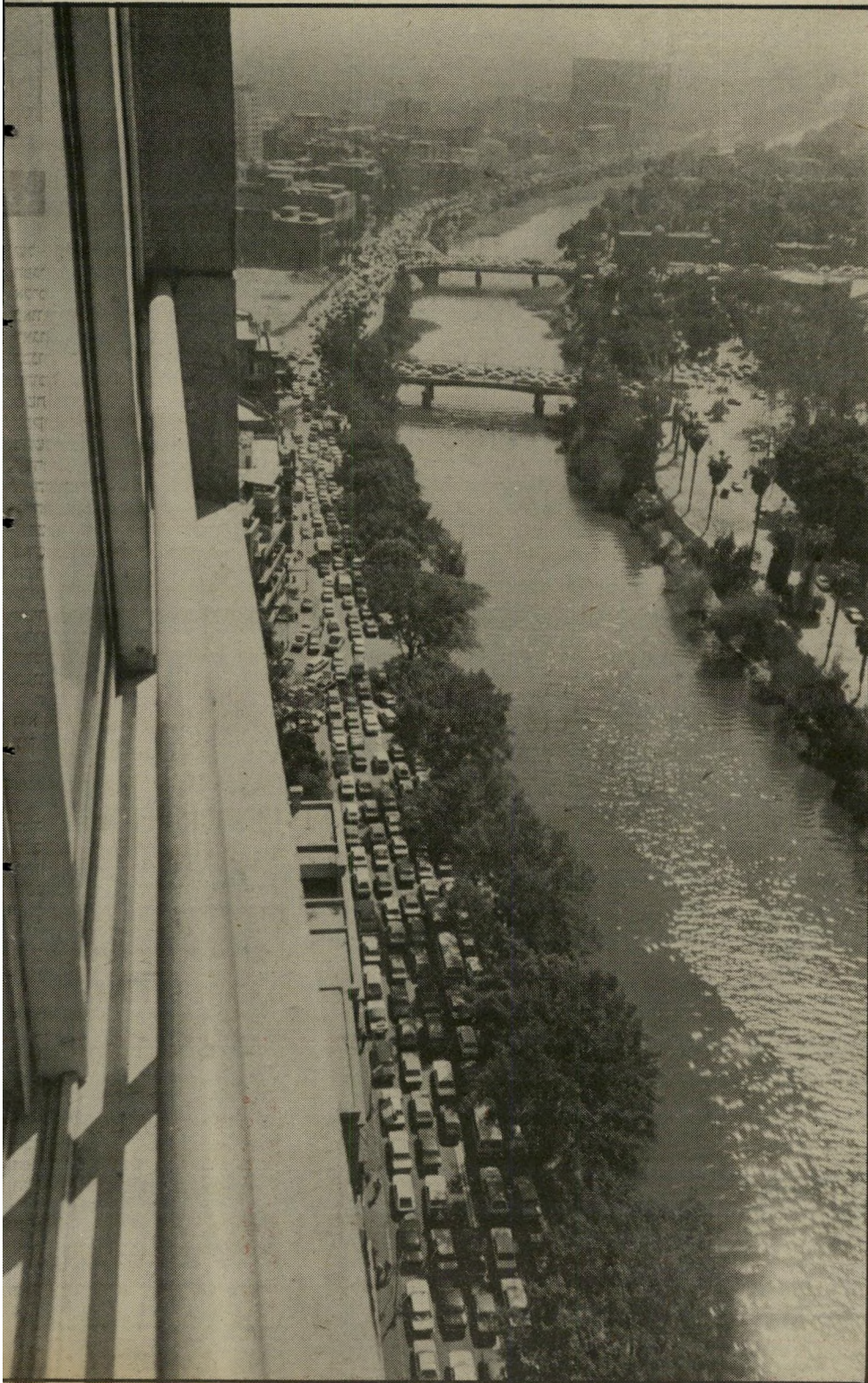
הפיכה

שקרה משהו. יש מרד של מישטרת הכיטחון. בעל-הבית, גם הוא עיתונאי גרמני, יצא לפני-כן כדי לנסות להגיע לזירת-האירועים. כאשר חזר, סיפר שלא הצליח להתקרב, אך שנשרפו שני בתי-מלון, ושתיירת ברחה בכותונת-לילה. הנוכחים, כמה עיתונאים מיקצועיים, התחילו להשתעשע בהמצאת כותרות: "קאהיר בלהבות" — תיירת יפהפיה בורחת בכותונת-לילה בוערת לפראי-מידות. "הוספתי: 'הספינכס שותק'". ליד הסתכלתי דרך החלונות. ליד הפירמידות נראתה שריפה גדולה. כשירדתי בחצות כדי לחזור למלוני, לא הרגשתי בשום תכונה שהיא ברחוב. ההברים כאילו קרו בפלנטה אחרת. כליהתיקשורת לא הודיעו עליהם.

בנמל-התעופה קיבל אותי נציג משרד-החוץ המצרי, מפני שנוערה לי פגישה עם שר-החוץ המצרי למחרת-היום. כדרכם של המצרים, ישבנו ושתינו קפה במשך קרוב לשעה, עד שנגמרו הסידורים, ואז הוביל אותי נהג רישמי למרכז העיר. לא נאמרה מילה על מהומות, מרד ועוד דברים לא-נעימים. ככל הדרך הארוכה הזאת לא היה שום סימן להתרחשות יוצאת-דופן. המצב היה רגוע ושיגרת-החלופין נכנסתי למלון מרידיאן שעל הגילוס, בלב העיר, החלפתי בגדים ויצאתי כליוויית אנה פונגר, עיתונאית גרמניה מירושלים, לבקר ביד הגר בבניין רביקומות. גם הוא על הגילוס. שם, בקומה ה-24, שמעתי לראשונה

אורי אבנר, שצילם את הטנק מחלון המונית, מספר על חוויות בעת נסיון-ההפיכה במצריים

העובדה שהן לא תיערכנה כדורום הארץ, הנמצא במצב של מרידה. כדוריהמתנה שוחחתי עם סומא-לי, ודיברנו על המאבק בין ארצו ובין אתיופיה. "זה הכל עניין של ממשלות", אמר, "העמים רוצים בשלום! אבל עכשיו נפגשו הנשיאים, יש תיווך ומקווים לטוב". "רוש שלום גם ביניכם והפלסטינים", אמר.

אחרי-כן פגשתי באתיופיה, שדיבר עברית טובה, מפני שעבד פעם בחברה ישראלית. הוא חזר על דברי הסומאלי. ככל המיפגשים המיקריים האלה שררה רוח של ידידות אנושית. בכולן דובר על מילחמות — ישראל-הערבים, עיראק-איראן, צפון-דרום בסוראן, סומאליה-אתיופיה, וכמובן גם על המהומה הגדולה, שהיתה במצריים תשעה ימים לפני כן. כשאמרתי להם שהייתי או בקאהיר, רצו לשמוע עוד ועוד פרטים.

כותונת-לילה בוערת

תשעה ימים אחרי המהומה נראה תשהכל במצריים שקט. בנמל-התעופה לא היה שמץ של התרגשות או

מה זה שלום?

שלום זה לשבת בנמל-התעופה של קאהיר, כאולם הטראנוזיט, ולשוחח באקראי עם כווייתי, סורי או אלג'ירי. בדרכי חזרה מעמאן לארץ היה עליי להמתין כמה שעות בקאהיר, בין טיסה לטיסה. לא היה לי זמן וחשק לדרת העירה, ונשארתי בבית-הנתיבות.

ישבתי בקפטריה ושתיתי קפה. כל שאר השולחנות היו תפוסים. צעיר נאה פנה אליי בנימוס ושאל אם מותר לו להצטרף לשולחני.

"אהלאן וסהלאן", אמרתי. הוא הזמין תה, ושאל אם מותר לו להזמין גם לי תה. סירבתי באדיבות. נכנסנו לשיחה, קצת בערבית וקצת באנגלית.

הוא אמר שהוא מאיסמאעיליה, ועובד כמהנדס-נפט באבו-דאבי (בעצם, צריכים לאיית את השם אברט'בי, אבל מי יבין?) ומאפה אני? "מישראל", אמרתי.

"אהלאן וסהלאן" אמר האיש במאור-פנים ושאל אותי אם הייתי איר פעם באיסמאעיליה. ענית שהייתי פעמיים. בפעם השניה עם מנחם בגין בעת הביקור אצל אנוור אל-סאדאת, ובפעם הראשונה במילחמת יום-כיפור.

צילום מהקומה ה-24, בעת שהעוצר נכנס לתוקפו: פקק אין סופי ברחוב קורניש שלאורך הנילוס, במרכז קאהיר. גם גשרי הנילוס עמוסים לעייפה במכוניות שלא יכלו לזוז במשך שעות

מתח. אך השוטרים כמדים השחורים כמעט נעלמו. השמירה בנמל-התעופה ובכית-הנתיבות היתה בידי חיילים במדי-חאקי מנומרים וקובעיי-פלדה. הם לא נראו מתוחים.

שבוע לפני כן נראה הכל אחרת. הגעתי לקאהיר ביום השלישי לפנות-ערב — בדיוק בשעה שהחלו המאורעות באזור ג'יזה, ליד הפירמידות.

בנמל-התעופה לא הרגשתי דבר. הוא שוכן מחוץ לקאהיר, בצפון-מזרח העיר, ואילו אזור הפירמידות הוא בקצה השני, הדרומי-מערבי, מרחק של קרוב ל-20 קילומטרים.

"בחייך!" אמר, והסכים איתי על המסקנה: "השלום יותר טוב" החלפנו דברים על המצב הכלכלי במיפך הפרסי, על מילחמת עיראק-איראן, העברנו את הזמן.

לאחר מכן, ליד הבר, הסתבר כי חסרו לי כמה מטבעות מצריים לתשלום החשבון. לידי נשען על הבר גבר שחור-עור, שהתנדב לשלם את המטבעות במקומי. הסתבר שהוא סוראני מחרטום. כאשר שמע שאני ישראלי, קרא בעברית: "שלום!"

נכנסתי לשיחה על המצב בסוראן. הוא התפלא לשמוע שאני יודע על הבחירות האמורות להתקיים שם, ועל